

и ако туй не го сторѣхъ, азъ да имамъ грѣхътъ. Ако бѣше го пуснѣлъ по напрѣдъ, до сега два пѣти са вращахмы тука.“ — Най подирь убѣденъ склони са бащата като рече: „Понеже е нужно, нека дойде съ васъ Веніаминъ, при туй земѣте дарове за челоуѣкътъ и двойно сребро, да не бы по погрѣшка да ви са е дало прѣди среброто назадь.“ (Быт. ѿг. 7—13.).

§. 58. *Іосифовыѣ братья са ввождатъ въ кѣщѣта му.*

Като са научи Іосифъ, че онѣзи хора пакъ дошли и водѣтъ и по-малкыйтъ си братъ, заповѣда на домоуправительтъ си да ги доведе на кѣщата му и да приготви добъръ пиръ. А тѣ, като са бояхъ да не бы са оклеветили за среброто, което бѣхъ намѣрили въ платнищѣтъ си, поченѣхъ да са оправдаватъ прѣдъ домоуправительтъ съ тѣзи думы: „Ный господине, смы дохождали за жито и другой пѣтъ тука. Като са върнѣхмы обаче у дома си, намѣрихмы цѣната на житото сѣкый въ платнищѣтъ си; ный не знаймы какъ е станѣло туй; но ето и онуй сребро донесохмы и друго, за да купимъ пакъ жито.“ — Не са бойте; рече имъ домоуправительтъ. Послѣ доведе при тѣхъ и Симеона. (Быт. ѿг. 14—22.).

§. 59. *Прѣдставятъ са на Іосифа.*

Послѣ Іосифъ влѣзе въ стаята, дѣто го чакахъ братьята му, и му принесохъ дароветъ си. Іосифъ ги пріе благосклонно, и ги попыта живъ и здравъ ли е баща имъ. Като чу че той е живъ и здравъ, погледѣхъ на Веніамина и рече: „Този ли е най малкыйтъ ви братъ, който бѣ останѣлъ при баща ви въ кѣщи?“ Пакъ по-